

THESES,

QUAS,

JUBENTIBUS LEGIBUS ACADEMICIS,
STIPENDIARIORUM AD ACADEMIAM
IMPERIALEM ABOENSEM

EXERCITATIONI INSERVITURAS
VENIA MAX. VENER. FACULT. THEOLOG.

PUBLICE PROPONIT

INSPECTOR H. T. STIPENDIARIORUM

Doct. ERICUS GABRIEL MELARTIN,

S. S. Theol. Prof. P. O. Imp. Ord. de S. Anna
in II:da Classe Eques,

R E S P O N D E N T E

CAROLO BACKMAN,
Stip. Publ. Wiburg.

In Auditorio Theologico die III Februarii MDCCXXVII,
horis a. m. confvetis.

ABOÆ, Typis FRENCKELLIORVM.

8.

Thes. I.

Sedata jam pridem, quæ Seculo præsertim XVII magna contentione agitata fuerat, controversia, de puritate dictionis Græcæ in Codice Sacro Novi Fœderis obveniente, apud omnes litterarum sacrarum peritos in confeso est, stilum scriptorum laudatorum, a genio linguae Græcæ purioris et classicæ antiquitati probatæ, multis abhorrere nominibus, nec perplurimi solum vocabulis singulis, verum etiam universis vocum constructionibus, periodorum conformatioне, troporum atque figurarum ratione, omnique ornamento habitu, peregrinitatem redolere; cuius rei caussæ e historia Judæorum, tam politica quam litteraria, facile cognoscuntur.

Thes. II.

Legislatione quidem Mosaica sapientissime cautum fuerat, ne gens Israëlitica, recens condita atque constituta, commercia et familiaritatem cum aliis populis jungendo, a sancta legibus religione, avitisque institutis ac moribus deflesteretur. Impediri tamen non potuit, quin deinceps, volventibus temporibus, variis impliciti bellicis tumultibus, aliisque post alias gentibus tributarii facti Abrahamicæ, pristinam suam linguam cum aliis sensim dialectis commutarent. Quod scilicet de aboriginiis terræ Canaaniticæ verosimiliter assumferant, cujusque, si litteraturam respexeris, inter æram præcipue Davidicam et exitum captivitatis Babylonicæ incidit aurea ætas, Hebræum idioma, quo Libri ipsorum Sacri maximam partem consignati deprehenduntur, idem post redditum e captivitate Chaldaicæ sensim cessit dialecto, tandemque post exitum Prophetarum in vivis esse desit. Ingruente insimul, præsertim post dominationem Seleucidarum, septentrionali Palæstinæ pla-

gæ Syriaca etiam dialecto, popularis exstitit, quæ Salvatoris Sanctissimi et Apostolorum tempore aquid Judæos vigebat sermonis ratio, quam Syro Chaldaicam vel Aramæam nuncupare moris est.

Theſ. III.

Enata interea, studio Doctorum Judæorum in interpretandis Scriptis ipsorum Sacris posito, peculiaris dialectus Neo-Hebræa vel Rabbinica, quæ etiam lingua Judæorum erudita appellari potest, cujusque ad veterem istam Hebræam eadem fere est ratio, quæ latinitatis medii ævi Theologicæ et Philosophicæ ad veterem linguam Romanorum. Quæ lingua, cum in publicis Judæorum sacris, in precibus, scriptisque religione spectantibus adhiberetur, non potuit quin in populari quoque sermone formando magnam vim exfereret,

Theſ. IV.

Jam vero, post tempora præsertim Alexandri Magni Macedonum regis, frequentes Judæorum coloniæ, relicto patrio solo, in Ægyptum aliasque finitimas regiones migraverant, atque, positis ibidem fixis sedibus, linguam Græcam, per orbem Romanum longe lateque patentem, familiarem sibi reddiderant. Confecta deinceps, ope Judæorum Alexandrinorum, versione Codicis Sacri sic dicta septuagintavirali, litterali admodum et ad Hebræum potius quam Græcum idioma expressa, atque conscriptis partim, partim vero in eandem Alexandrinam dialectum translatis Libris Veteris Testamenti Apocryphis, efficta sensim et formata est peculiaris, Judæis extra Palæstinam degentibus sollemnisi dialeucus Hellenistica vel Judæo-Græca, quæ versionis Alexandrinæ suffulta atque adjuta auctoritate, per Palæstinam quoque sensim innotuit, quamque adeo Scriptores Sacri Novi Fœderis, ipsi Judæi Judæisque præfertim lectoribus scribentes, adhibere, rationibus suis convenientissimum judicarunt.

Thef. V.

Enimvero subiecta jam Romanorum imperio et qua maximam partem in provinciæ formam redacta Palæstina, administrante summam rerum Procuratore Romano, collocatis hinc inde Romanis præsidiis, vestigium exactoribus aliisque ministris, variae non solum voces sed integri quoque loquendi modi e lingua Latiali in sermonem Judæorum popularem pallatim irrepserunt; unde eorum in Scriptis etiam Novi Fœderis passim occurunt exempla.

Thef. VI.

Hinc dictionem Novi Fœderis a Græcismo classico præcepue distinguit dialectus Judæo-Græca, frequentissimis abundans Hebraismis, intermisit haud raro Chaldaismis et Syriaismis, hinc inde etiam Rabbinismis et Latinismis; quibus adnumerari possunt voces atque dicendi formulæ nonnullæ e linguis Arabica et Persica deponitæ, nec non in Scriptis Paulinis dialecti provincialis Ciliciæ vestigia.
